

Преселението восточно славянскитъ народъ край Дунавътъ въ сѣждество съ славяните отъ юго-западната вѣтва ни и обяснява, защо на Балканскитъ полуостровъ сѣ са явиле на единъ рѣдъ двѣ такива славянски нарѣчия, каквито сѣ сѣрбското и бѣлгарското. Чудно нѣщо е, дѣто филологите, които тѣлкуватъ за финското происхождение на бѣлгарете, въ това сѣщо време най-малко отъ сичко сѣ обѣрщале внимание на тѣхнитъ езикъ. А отъ дѣ са е земаль тоя старо-бѣлгарски или церковно-славянски езикъ, който е така пѣленъ, крѣхакъ и богатъ? Малкото онова разваляние и измѣненія въ тоя езикъ сѣ са захващале не отъ времето на бѣлгарското преселение презъ Дунавътъ, а слѣдъ приливътъ на дѣйствително тюркските народи. Послѣдователите на тюрко-финската теория, като са мѣчатъ да са облѣгнатъ на филологията, сѣ погрѣшили повече отъ сичко противъ тая наука: като указватъ на нѣколко непонятни за тѣхъ имена и думи, тие сѣвсѣмъ сѣ испуснале отъ предъ очите си *езикътъ* на народътъ.

Въ заключение, нека подведемъ общото заключение на своите доказателства за ползата на славянското происхождение на дунавските бѣлгаре противъ тюрко-финската теория на Енгеля, на Туи-мана, на Шафарика и на тѣхните послѣдователи.

1. Основателите на спомѣнатата теория сѣ биле введенни въ заблуждение отъ названието хунни, което нѣкои и други срѣдне-вѣковни лѣтописци сѣ придавале на бѣлгарете. Но подъ това название у тѣхъ са являватъ разнообразни народи, които сѣ обитале въ восточна Европа